

[Pitzner.]

haaber, at jeg har forstaaet det ærede Medlem rigtigt, at han vil være villig dertil, og det kan kun glæde mig — jeg ser det ærede Medlem nikke til min Forespørgsel.

Med Lovforslaget følger to andre Forslag: Forslag I og Forslag II. Med Hensyn til Forslag I tror jeg, at det ærede Medlem Hr. Stauning har ganske Ret i, at det vilde være det, under hvilket Banken sikrest vilde kunne leve og sikkert kunde arbejde, og jeg tror ogsaa, at det er det, Landmandsbankens nuværende Ledelse helst saa vedtaget. Men jeg ser saaledes paa det, at det rent politisk er uigennemførligt. Forslag II har saa mange Mangler, at jeg mener, jeg slet ikke i Øjeblikket vil komme ind paa det. Jeg kan ikke se, at det vil være gør ligt at starte noget levedygtigt paa den Konto.

Det Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat om Ordningen af Statens Forhold, maa jeg derimod sige noget om. Heller ikke overfor det kan jeg være det, man parlamentarisk kalder velvillig, i mine Udtalelser.

I § 1 siges det, at Landmandsbanken, Hypotek- og Vekselbank deles i to Afdelinger med særskilt Ledelse og Regnskabsføring, og det vil altsaa sige, at Banken føres videre paa samme Basis som nu. Hvorfor skal man dog lave et kinesisk Æskesystem? Hvorfor skal man lave to Afdelinger? De besørger jo begge det samme Arbejde. Og for en kommende Afviklings Skyld ligger Sagerne saa klarede, at man meget hurtigt til en eventuel Afviklingsafdeling kunde overføre det, der skulde overføres dertil.

Jeg har allerede tidligere sagt — og erkender det ogsaa nu —, at ved en Overgang til en rekonstrueret Bank — og jeg gentager, at jeg personlig ønsker, at det bliver en rekonstrueret Bank — maa der skilles ud, hvad der trænger til Likvidation. Men selv i saa Fald vil der ikke være det mindste til Hinder for, at det kunde gøres under samme Auspicier som nu, blot paa den Maade, at der var et vist Statstilsyn med det for alle Tilfældes Skyld. Jeg tror, det vilde blive langt den billigste Maade at gøre det paa, og det, det gælder om for Rigsdagen her, er dog at søge at faa den billigste Ordning for Staten; Tabet bliver saa sandt stort nok endda.

Og ser vi paa, hvorledes Forholdet ligger med Engagementerne, er det saaledes, at det, der skulde overføres til den saakaldte Likvidationsafdeling, kun er 511

Engagementer, ganske vist store Engagementer, men Engagementer, som er blevet saa gennemarbejdet, og som nu er saa kendt lige til de mindste Enkeltheder, at der ikke kan være noget overvældende Arbejde med at følge dem og forestaa deres endelige Afvikling. I Modsætning hertil staaer det, der skulde over til den levende Afdeling, ca. 16 000 Engagementer, og det er givet, at det ringe Faatal af de andre, selv om det er store Engagementer, udmærket godt kunde administreres gennem Banken som hidtil. Jeg gentager, jeg tror, det vilde blive langt det billigste for Staten.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg finder, og det er vel ogsaa givet, at det, der har gjort mest Skade overfor Indlaanerne, er, at Likvidation i sin Helhed er nævnt, at man efter den 31. Marts eller den 1. April 1931 ikke skulde modtage nye Indskud o. s. v. Det har medført, at Indskyderne er blevet opskræmt, og som jeg sagde før, selv om man aldrig saa meget bedyrer, at Staten staaer som Garant, medfører dette, at der finder Udtræk Sted, som skader Banken og derigennem skader Staten.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne meddelte noget, som vistnok vil forundre mange Mennesker ovre i Sverige. Han meddelte, at som Følge af, at Staten kun tager en Udlaansrente af 4 pCt., maa de andre Banker ogsaa holde sig dertil. Hvis der deri kunde ligge, at Laantagere i Sverige frem i Tiden alle sammen havde en Chance for at opnaa denne billigere Rente, vil de vist være uhyre glade for denne Bankdebat her; det vilde være et Resultat, som vilde glæde overordentlig mange derovre. Jeg tror, desværre for de svenske industridrivende o. s. v., ikke, at de er saa heldigt stillede, at de har deres Penge til 4 pCt. gennemgaaende (*Hendriksen*: Privatkontoen er højere end her).

Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte ogsaa, at Statsdrift var hundrede Gange bedre end Privatdrift. Man har dog haft visse Tilfælde, hvor dette i alt Fald ikke helt har slaaet til, hvor man dog har haft nogenlunde Syn for Sagn for, at Statsdrift er det dyreste, og jeg tror heller ikke, det helt vilde være givet, at en Statsbank skulde vise sig saa enestaende bedre, som det ærede Medlem vilde give det Udseende af.

Naar vi staaer overfor en Afgørelse for Landmandsbankens Vedkommende, som vi haaber dette maa blive, maa vi ikke se bort fra — det er nævnt af den højtærede Minister, og det er nævnt af det ærede Medlem